

General | | Actualitzat el 11/07/2022 a les 07:30

Per què no ens agrada que ens agafin el bebè dels braços?

«Deixa-me'l agafar, va!» I tu t'hi llançaries a sobre com una lleona...

[inicicentrareport]Aquesta pregunta apareix freqüentment als grups de postpart que acompanyo. Habitualment ens la fem per primera vegada quan algú **ens agafa el bebè dels braços**. Aquell moment precis en què, de cop, sentim **una lleona dins nostre**. Ens llençaríem a agafar-lo de nou.

O potser apareix quan ve la nostra mare a veure'ns a casa i ens diu "**vinga, dona'm al nadó i ves a fer una volta, que et vindrà bé**". I tu només penses que el que et vindria bé és que algú et fregués els plats. No necessites separar-te del teu nadó. Ni ho necessites, ni et ve gens de gust.

Per sort, cada vegada tenim més clar que **els nadons necessiten a les seves mares**. Són l'únic que coneixen en aquest món. El cos matern els hi dona seguretat. No és un caprici. No ens manipulen. Ens necessiten per sobreviure. El que encara se'ns escapa de vegades és que **una mare en postpart també necessita al seu nadó**.

Una mare que acaba de parir necessita tant **el pell a pell** com el seu nadó. Necessita poder comptar-li els dits de les mans i dels peus (cosa que, per cert, fan moltes mares just després de parir), necessita recórrer la seva pell, olorar el seu caparró.

De fet, quan una mare **olora el cap del seu nadó** segrega grans quantitats d'oxitocina i dopamina. Són **hormones** que ens donen plaer, que es relacionen amb el circuit de la recompensa i que per tant tenen el sentit biològic de motivar-nos a cuidar de les nostres cries. No som lleones, però seguim sent mamíferes, tot i que a vegades se'ns oblidí.

És per això que és habitual que ens molesti tant que ens tornin al nadó amb **una olor que no és la seva**. Quan l'agafa el nostre germà que és fumador. O una amiga que fa molta olor a colònia. Olores el seu cap, esperant trobant aquella olor deliciosa i en trobes una altre. I t'enfades. No t'estàs tornant boja. El que et passa té un sentit.

De fet, recordo que quan era petita, una vegada vam trobar gatets al jardí dels apartaments on estíuejava. Una mare que era veterinària ens va dir que no els toquéssim. Que si els tocàvem agafarien la nostra olor i la mare els rebutjaria. Òbviament nosaltres no rebutjarem el nostre nadó, però potser podem entendre d'on ve aquella sensació d'enrabiada amb la olor a colònia.

A més d'un component hormonal, també hi ha un clar factor emocional. El **part és la primera separació dels nostres nadons**, de moltes altres que en vindran després. És habitual que després de parir les mares sentim certa **nostàlgia** de la panxa, de sentir al nadó dins nostre. Hem passat, en pocs segons, de ser una a ser-ne dos.

I aquesta transició necessita també el seu procés. L'**exterogestació** és important també per a la mare. Poder permetre's aquest temps d'adaptar-se a aquesta nova situació. D'**aprendre, poc a poc, a ser dos**. I és que aquest procés, aquesta **fusió** amb el nostre nadó s'estén bastant més que les primeres setmanes.

En general, hi ha **molta pressa per a separar mare i nadó**. De fet, durant molts anys, se'ls ha separat just després del naixement. Si preguntem a les nostres mares, moltes d'elles van ser separades de nosaltres pocs segons després de donar a llum. Els hi van dir que el nadó estaria millor a la *nursery*. Que l'havien de rentar i fer no sé quantes proves. O que el millor que podien

fer era descansar.

Però el cert és que **el que més necessitem és estar junts**. Minuts després. Setmanes després. Incús mesos després. I està bé així. No hi ha pressa, no hi ha horaris, no existeix el moment adequat per separar-te del teu nadó. Existiu vosaltres. Els vostres ritmes i les vostres necessitats.

Se sol parlar que la **fusió mare-nadó**, aquest sentir-nos com a un de sol, aquest compartir l'esfera emocional, sentir-nos tan connectats, **dura aproximadament dos anys**. Òbviament això no vol dir que durant aquests dos anys haguem d'estar enganxats. Ni que ens haguem de separar just després.

El secret més ben guardat és que **en les coses realment importants no hi ha manuals**. No hi ha moments exactes. El que sí que podem tenir és escolta interna. Si sents que quan deixes el teu nadó és com si t'arranquessin un braç, potser és que encara no ha arribat el moment. Però, si per contra, sents que vas necessitant estones a soles, potser vol dir que ja esteu preparats.

En resum: Sí, és normal que **no vulguis que t'agafin el nadó dels braços**. I sí, també és normal que no et vingui de gust passar temps sense ell. No hi ha pressa. Tot arribarà. Només has de confiar. En tu. I en el teu nadó.

[ficientrareport]